

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie prowadzonej za sygnaturą akt III C 33/15 z powództwa Stowarzyszenia (...) w Ł. przeciwko Z. G. (1), S. G. (1), M. G., D. G., S. G. (2), S. C., M. C. i L. W. o nakazanie pozwanym opuszczenia i opróżnienia lokali mieszkalnych nr (...), położonych w Ł. przy ul. (...) wraz ze wszystkimi rzeczami do nich należącymi, w punkcie 1. nakazał Z. G. (1) i L. W. opróżnienie lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy ulicy (...) w Ł. wraz z całym mieniem do nich należącym i wydanie go powodowi, w punkcie 2. nakazał D. G., S. G. (2) opróżnienie lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy ulicy (...) w Ł. wraz z całym mieniem do nich należącym i wydanie go powodowi, w punkcie 3. ustalił, że pozwanym Z. G. (1), D. G., S. G. (2) przysługuje prawo do lokalu socjalnego z zasobu mieszkaniowego Gminy Ł., w punkcie 4. nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu oznaczonego w punkcie 1 do czasu złożenia pozwanym oznaczonym w punkcie 3. przez Miasto Ł. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, w punkcie 5. ustalił, że L. W. nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego, w punkcie 6. zasądził solidarnie od Z. G. (1), D. G., S. G. (2) i L. W. na rzecz Stowarzyszenia (...) w Ł. kwotę 337 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w punkcie 7. zasądził solidarnie od Z. G. (1), D. G., S. G. (2) i L. W. na rzecz Gminy Ł. kwotę 160 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w punkcie 8. oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w punkcie 9. stwierdził, że w stosunku do L. W. wyrok jest zaoczny, a w punkcie 10. nadał wyrokowi w zakresie punktu 1. i 2. rygor natychmiastowej wykonalności, z zastrzeżeniem punktu 4.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając go w części, a mianowicie: pkt 1. w zakresie w jakim Sąd I Instancji nie nakazał D. G. i S. G. (2) opróżnienia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ulicy (...) w Ł. wraz z całym mieniem do nich należącym i wydanie go powodowi, a także pkt 2. w zakresie w jakim Sąd I Instancji nie nakazał Z. G. (1) i L. W. opróżnienia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ulicy (...) w Ł. wraz z całym mieniem do nich należącym i wydanie go powodowi, a także pkt 8. w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

1/ art. 213 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku sprzecznego z żądaniem powoda polegającego na tym, że Sąd I instancji orzekł w pkt. 1 wyroku względem Z. G. (1) opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) w Ł. wraz z całym mieniem, a w pkt. 2 względem D. G. i S. G. (2) opróżnienie lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł., pomimo że pozwani Z. G. (1), S. G. (2) i D. G. uznali powództwo względem powoda, na skutek czego Sąd I instancji winien wydać wyrok zgodny z żądaniem pozwu, tj. nakazać Z. G. (1), D. G. i S. G. (2) opróżnienie lokali mieszkalnych nr (...) położonych przy ul. (...) w Ł. wraz z całym mieniem do nich należącym, gdyż żądanie pozwu nie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego i nie zmierzało do obejścia prawa,

2/ art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na tym, że Sąd I instancji względem L. W. wydał wyrok zaoczny jedynie w zakresie zamieszkiwania pozwanej w lokalu nr (...), a w pozostałym zakresie powództwo oddalił, podczas gdy pozwana L. W. nie stawiała się na rozprawie i nie przedstawiła żadnego usprawiedliwienia dotyczącego jej nieobecności na rozprawie w dniu 28 lipca 2015 roku, a Sąd I instancji, wobec uznania powództwa przez pozostałych pozwanych, winien przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych wskazanych w pozwie, w szczególności, że pozwani, w tym również L. W., zajmują lokale mieszkalne nr (...) i wydać wyrok zaoczny względem pozwanej obejmujący nakazanie L. W. opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...).

W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów apelacyjnych skarżący wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części, tj. nakazanie Z. G. (2), L. W., D. G. i S. G. (2) opróżnienie lokali mieszkalnych nr (...) przy ul. (...) w Ł. wraz z całym mieniem do nich należącym i wydanie lokalu powodowi, a także zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 8 października 2015r. Sąd Rejonowy dla Łodzi

– Ś. w Ł. odrzucił apelację powoda od wyroku z dnia 28 lipca 2015 r. w części dotyczącej Z. G. (1), D. G. i S. G. (2), jako wniesioną po upływie zastrzeżonego terminu.

W odpowiedzi na apelację pozwani L. W., Z. G. (1), D. G. i S. G. (2) wnosili o jej oddalenie, a jednocześnie oświadczyli, iż cofają oświadczenie o uznaniu powództwa rozumianego jako żądanie opróżnienia przez nich jednocześnie lokali (...). Argumentowali, że nikt im wcześniej nie wyjaśnił niuansów tak sprecyzowanego powództwa, które powinno zostać oddalone z powodu błędnego podania przez powoda stanu faktycznego sprawy. Dodali, że przyznają okoliczność występowania zadłużenia i zajmowania lokali bez tytułu prawnego, ale oddzielnie lokalu nr (...) przez D. G. i S. G. (2) i oddzielnie lokalu nr (...) przez Z. G. (1) i L. W..

Na rozprawie apelacyjnej z dnia 10 lutego 2016 r. – bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia drugoinstancyjnego – pełnomocnik powoda podtrzymał apelację i podniesione w niej zarzuty co do rozstrzygnięcia dotyczącego pozwanej L. W.. Celem uzupełnienia apelacji wskazał dodatkowo, że Sąd Rejonowy dopuścił się również naruszenia art. 328 §2 k.p.c. co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez to, że nie wskazał w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia, iż stan faktyczny sprawy budził uzasadnione wątpliwości lub zmierzał do obejścia prawa, co powoduje, że tenże Sąd uznał twierdzenia powoda za prawdziwe również w zakresie żądania powoda. Dodał, że z dokumentów załączonych do akt sprawy jasno wynika, iż najemcą obydwu lokali nr (...) jest Z. G. (1), nadto z oświadczenia, które znajduje się w aktach sprawy wynika, że wszyscy pozwani zamieszkują w lokalach (...). Dodatkowo podniósł odnosząc się do odpowiedzi na apelację pozwanych, że na obecnym etapie postępowania złożone przez nich oświadczenie o cofnięciu ich oświadczenia o uznaniu powództwa pozostaje bezskuteczne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Wstępnie podkreślić należy, że przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu odwoławczym jest wyłącznie apelacja skierowana przeciwko rozstrzygnięciu dotyczącemu eksmisji L. W. w zakresie, w jakim zostało oddalone, albowiem wobec pozostałych pozwanych apelacja została prawomocnie odrzucona, co skutkuje uprawomocnieniem się orzeczenia w tym zakresie.

Przechodząc do oceny zasadności przedmiotowej apelacji, należy zauważyć, że twierdzenia powoda o okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zawarte w pozwie nie budziły uzasadnionych wątpliwości, co do zgodności z rzeczywistym stanem, jeśli chodzi o fakty mające znaczenie dla treści przedmiotowego rozstrzygnięcia w zakresie, w jakim zostało ono zaskarżone apelacją.

W realiach niniejszej sprawy istotne jest to, że Sąd Rejonowy orzekł o żądaniu pozwu wyrokiem zaocznym w stosunku do L. W., albowiem pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie zajęła stanowiska i nie wdała się w spór z powodem.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c., sąd wyda wyrok zaoczny, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie.

W myśl art. 339 § 2 k.p.c., w takim wypadku sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Zgodnie z zacytowanym wyżej przepisem Sąd, jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości, zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (to jest twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Odnosząc się do argumentacji apelanta Sąd Okręgowy zważył, że możliwość przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych, jaką daje art. 339 k.p.c., nie zwalnia jednak sądu od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądanie pozwu, a także, czy uwzględnienie tych żądań nie narusza przepisów prawa. Należy mieć na względzie, że wyrok zaoczny przeczy zasadzie kontradiktoryjności oraz stwarza

zagrożenie dla tzw. zasady prawdy materialnej, wobec czego przy jego wydawaniu zawsze należy zachować szczególną ostrożność.

Z uwagi na treść art. 339 § 2 k.p.c., twierdzenia powoda, na których miałby opierać się Sąd, powinny być jasne i spójne, a jakiegokolwiek sprzeczności, czy niejasności pomiędzy nimi nieodzownie skutkują powstaniem uzasadnionych wątpliwości, co do ich zgodności z prawdą po stronie Sądu orzekającego. Wywody strony powodowej dotyczące stanu faktycznego sprawy mogą się okazać niewiarygodne w wyniku oceny ich zgodności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, ale także w efekcie ich zestawienia z załączonym do pozwu i innych pism procesowych materiałem dowodowym.

Mając na uwadze powyższe uwagi, Sąd II instancji zważył, że w realiach badanej sprawy twierdzenia powoda zawarte w pozwie wobec treści załączonych do pozwu dokumentów i treści zeznań pozostałych pozwanych, których rozpoznawana apelacja nie dotyczy, nie mogły zostać potraktowane, jako niebudzące wątpliwości i przyjęte za podstawę ustaleń faktycznych, co do tego, że pozwana L. W. zajmowała oba lokale, tj. o nr 27 i nr 28. W świetle dostępnych dowodów niewątpliwie prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, że lokale mieszkalne nr (...) przy ul. (...) w Ł. są odrębnymi lokalami, co wynika chociażby z umów najmu z dnia 21.05.1992 r. i z dnia 8.01.1997 r. zalegających w aktach sprawy za kartą 13-17, wezwań do zapłaty za kartą 17-18, wypowiedzeń umów najmu za kartą 20 i 22, wydruków z kont lokatora prowadzonych oddzielnie dla obu mieszkań za kartą 24-35. O tym zaś, że L. W. faktycznie zajmuje jedynie lokal nr (...), w którym razem ze Z. G. (1) prowadzą gospodarstwo domowe, natomiast lokal nr (...) zajmują wyłącznie S. G. (2) i D. G. prowadząc w nim razem odrębne gospodarstwo domowe, zgodnie zeznali pozostali pozwani, tj. Z. G. (1) /k. 86v w związku z k.76v i k. 85v/, a S. G. (2) /k.86v-87w zw. z k. 76v i k. 86/ i D. G. /k. 86v w zw. z k. 77 i k. 86/. Ustalenia w tym zakresie mają zatem swoje umocowanie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Sąd II instancji w całości podzielił pogląd Sądu Rejonowego, że w tak ustalonym stanie rzeczy nie można było pominąć opisanej powyżej kwestii w rozstrzygnięciu. Ma to swoje uzasadnienie także w art. 233 §1 k.p.c., który nakazuje Sądowi dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego. Innymi słowy, nie można było – tak, jakby tego chciał skarżący – pominąć treści dokumentów i korelujących z nimi treści zeznań pozwanych, którzy zostali w sprawie przesłuchani, przy ustalaniu stanu faktycznego i przy ocenie o zasadności roszczenia.

Mając na uwadze argumentację strony apelującej należy też podkreślić, że w każdej konkretnej sprawie Sąd powinien posłużyć się domniemaniem faktycznym, jeżeli istnieją do tego podstawy, jednakże nie powinien konstruować takiego domniemania w sytuacji, gdy okoliczności sprawy tego nie uzasadniają (por. wyroki SN: z 8.10.2003 r., III CK 22/02, z 23.07.2004 r., III CK 71/03). Akcentowany w apelacji pogląd, iż to na pozwanej spoczywał obowiązek wykazania, że nie zajmowała obu lokali mieszkalnych, jest całkowicie dowolny i nie zasługuje na uwzględnienie. Prawidłowości powyższej oceny w niczym nie podważa okoliczność, że pozwana w ogóle nie wypowiedziała się co do zasadności powództwa, albowiem zalegające w aktach sprawy dowody wskazują, że dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia w analizowanym zakresie znajdują oparcie w powołanej przez tenże Sąd podstawie dowodowej, co w rezultacie nie może wywoływać niekorzystnych skutków procesowych dla pozwanej. Dodatkowo należy podkreślić, że prawidłowo Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana L. W. nie złożyła w niniejszym postępowaniu oświadczenia o uznaniu powództwa, a oświadczenia pozostałych pozwanych o przyznaniu przytoczonych przez powoda okoliczności za prawdziwe, nie mogą dotyczyć powództwa przeciwko L. W..

Sąd Rejonowy – wbrew twierdzeniom apelacji – nie naruszył zatem w żaden sposób art. 339 § 2 k.p.c., ponieważ twierdzenia powoda o okolicznościach sprawy w zestawieniu ze zgromadzonym materiałem dowodowym uzasadniało niezastosowanie w sprawie niniejszej cytowanego przepisu.

Całkowicie chybionym okazał się również podniesiony dodatkowo przez skarżącego w trakcie rozprawy apelacyjnej zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., którego apelujący upatruje w tym, że Sąd pierwszej instancji nie wskazał w uzasadnieniu skarżonego wyroku, że stan faktyczny sprawy budził uzasadnione wątpliwości lub zmierzał do obejścia prawa. Po pierwsze wskazać należy, że uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego zawiera wszystkie niezbędne składowe

części, o których mowa w w/w przepisie. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia pozwala Sądowi odwoławczemu w sposób jednoznaczny stwierdzić, że Sąd Rejonowy wyjaśnił starannie i przekonująco motywy stanowiska przyjętego u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia oddalającego roszczenie o eksmisję L. W. także z lokalu nr (...), powołał też właściwą podstawę prawną zaskarżonego orzeczenia, dokonując trafnej wykładni zastosowanych w sprawie przepisów. Po drugie, należy zaakcentować, że Sąd Rejonowy uzasadnił, z jakich powodów pomimo wydania wobec pozwanej wyroku zaocznego nie mógł oprzeć się na okolicznościach wskazanych w pozwie pomijając faktyczny stan sprawy. Sporządzone przez tenże Sąd pisemne uzasadnienie realizuje przy tym wszelkie funkcje przypisywane temu dokumentowi, który pełniąc rolę sprawozdawczą pozwolił, tak stronom, jak i Sądowi Okręgowemu zrekonstruować rozumowanie, jakie wiodło do sformułowania wniosków przyjętych przez Sąd a quo, dając w ten sposób możliwość ich zweryfikowania w toku kontroli instancyjnej.

W tym stanie rzeczy apelacja okazała się w całości bezzasadna, w konsekwencji czego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił tenże środek zaskarżenia.